

Suflete chinuite

(Schiță)

În minăstirea cea tăinuită de lume e o liniște dumnezească. Străjuită de aproape de munți îmbrăcați în mantie verde de brad și acoperită în sus de bolta înstelată, stă vechea minăstire de veacuri ca un cuib ascuns și bine păzit.

Mai toate maicile eșite noaptea lîrziu de la privigherea sfintei cruci, merg smerite înspre chiliuțele lor, strecurîndu-se ca niște umbre ușoare pe cărărușele minăstirii. Insufleteite de evlavia sfintă a maicii starite, încep cu încredere postul sfintei Marii.

La lumina tainică a candelii, Maica Starita, cu sufletul plin de dragostea Aceluia care și-a vărsat singele în zadar pentru binele omenirii se pregătește în liniște de culcare, rostind în gînd rugăciunea ei de sară....

Deodată ea rămîne ca împietrită cu un crîmpeiu de rugăciune pe buze... Ce să fie oare?... Ce șgomot?... Doamne! Mirenii aceștia nici noaptea nu mai au odihnă! Cîntă?....

Din depărtare, de sub muntele de strajă, veneau pîn' la ea, în ondulări molatice, glasuri de bărbați și de femei, armonizate într'un concert.

Fără să-și dea samă de ce, se simți atrasă cătră fereastra dinspre munte, îndreptîndu-și mai bine urechia și ținîndu-și respirația în semn de ascultare.

Pășind ușor în virful picioarelor ca și cum se temea să n'o simtă nici zidurile chillei, merse înspre fereastră tot mai aproape, atrasă ca într'o mreajă fermecată.

Cu o tremurătoare ușoară de mini deschise fereastra, plecîndu-și cu sfilă fața palidă în răcoarea nopții dinafară.

Cu o mină răzimată de pervazul ferestrei, cu cea-l-altă inlemnită în aer în semn de ascultare și cu gura întredeschisă în semn de admirație, căuta să absoarbă tot mai deslușit armonia concertului pe care liniștea și întunecul nopții o făceau din ce în ce mai fermecătoare.

„Doamne! ce frumos glas!“ îngină ea. Inima îi bătea cu putere și fiori calzi îi străbăteau furtunos tot trupul ei chinuit. Toată firea ei să lăsa prada unei amintiri plăcute și veche, veche de tot.

Cu o încordare mai presus de puterile ei, căuta să absoarbă cu lăcomie un glas ce se desprindea mai lămurit din tot concertul acela, glasul tenorului.

„Ce stranie asămănare!“ șopti ea. Doamne! Par'că e glasul lui Petrică care i-a cîntat pentru ultima oară la despărțirea lor. Sint 40 de ani de atunci de cînd ea, copilă de șasesprezece ani, suflet orfan și oropsit de rude, a simțit pentru întia și ultima oară sărutarea caldă a dragostei.

În auzul fermecător al concertului, ea își evoca fulgerător și cu o putere uimitoare chipul iubitului de altădată, dragostea lor curată, cîntecul acela, sărutarea aceea... Și pe măsură ce vedeniile plăcute de altădată îi veneau în minte mai puternic și mai aidoma, pe acea măsură și toată făptura ei căpăta învierea tinereții de atunci. În întunecul ferestrei, chipul ei luminat de aureola dragostei, părea carenăscut din vrajă. Trăsăturile regulate ale feței, puțin oboșite de povara anilor, ochii frumoși încă, cerniți de veghieri în rugăciuni îndelungate par'că-și recăpătaseră acum toată viociunea și farmecul tinereții de șasesprezece ani. Surizînd cu lacrimile în ochi, par'că aștepta o minune din cer.

Dar toată această vijelie sufletească n'a durat de cît citeva momente. Armonia concertului, glasul fermecător al tenorului păreau din ce în ce mai tare înghițite de liniștea și întunecul misterios al nopții.

Fiorii de ghiață ce-i cuprinseseră tot trupul, și picăturile de lacrimi ferbinți ce-i picurau pe mina oboșită o deșteptară din visul acela neașteptat.

Cu minile tremurînde, închise repede fereastra, închizînd cu ea în suflet și ultima frază a ecoului îndepărtat: „Totu-i vis și armonie, noapte bună“.

„Doamne! Ce păcat! Ce fuseseasta!” murmură ea ca deșteptată dintr'un vis. Rămase un moment uimită în mijlocul chiluței; ochii ei căzură rugător pe chipul maicii Domnului mîngîiat de lumina tainică a candelii... Și atunci, dindu-și ea seamă de toată grozăvia păcatului, căzu în genunchi, cerîndu-și iertare: «Dumnezeule milostive, mîntuitorul nostru, cela ce prin prorocul tău Nathan ai dat ertare lui Manase, iartă și pe roaba ta Evghenia de toate păcatele făcute au cu fapta, au cu vorba, au cu gîndul»....

P. Bujor.

